

La Teatrul Popular din Cugir—

„O mică diferență“

de Petre Sălcudeanu și Alexandru Cornescu

Ca să ajungi de la București la Cugir, trebuie să schimbi trei trenuri, iar de acolo calea ferată nu mai duce nicăieri, localitatea fiind înconjurată din toate părțile de munți. Cugir — un orașel cu vreo 12.000 de locuitori care gravitează, cu toții, în jurul Uzinei. Iar Uzina este peste tot, punct de orientare și de referință, după cum fiecare familie numără cel puțin un membru al său care lucrează la Uzină. Dar, cum spuneam, ca să ajungi la Cugir nu e foarte simplu: trebuie să schimbi trei trenuri...

Așa că localnicii sînt vizitați rar: mai un ansamblu de muzică populară de la Alba Iulia, tot la cîteva zile cîte un film ajuns aci în starea a patra sau a cincea de uzură; niște cîntăreți de muzică ușoară care, cu temeritate, nu țin cont de distanțe: uneori, desădînd pe ați chiar și o trupă de teatru de pe la Petroșani, de pe la Arad și, fapt memorabil, o dată pînă și de la Iași.

Cu toate acestea, la Cugir oamenii sînt nevoia de teatru și iată că un teatru popular împlinește aci frumoasa vîrstă de 25 de ani. timp în care numeroase diplome, medalii și premii la diferite concursuri au poposit printre metalurgiști. Căci actorii teatrului sînt și ei oamenii Uzinei, care se adună la club după orele de lucru și, cu energie nouă, repetă o piesă sau joacă sau pornesc într-o deplasare, nu arareori oboșitoare, ca să prezinte un spectacol în cine știe ce localitate din împrejurimi. Totul cu un entuziasm mereu proaspăt, pentru ca, o dată într-un an, participînd la vreun concurs să cucerească o diplomă sau o medalie — unica satisfacție morală și materială la care aspiră.

Intr-o seară a acestui decembrie, în fața a vreo trei sute de spectatori, colectivul teatrului popular din Cugir a prezentat pentru prima oară comedia *O mică diferență* de

Petre Sălcudeanu și Alexandru Cornescu, piesă publicată nu de mult de revista noastră. Puține lucruri s-ar putea obiecta interpreților acestora care au pregătît spectacolul în clipele lor de răgaz, între schimburi, căci, cum spuneam, și aci, la teatru, Uzina e omniprezentă. Din acest punct de vedere, simpla enumerare a actorilor este edificatoare: Gheorghe Cristescu — strungar, Florin Ionescu — rectificator, Irina Covar — telefonistă (după premieră, imediat, a plecat să-și ia tura de noapte în primire), Maria Nasta și Rodica Miclaru — funcționare, Nicolae Cadar — lăcătuș, Dumitru Iordache — timplar, Virgil Rogozan — tehnician, Marcel Hătegan — strungar, Aurel Bonta — desenator, George Beja — lăcătuș, Adriana Nicoră — muncitoare. Regia artistică — Gheorghe Chiru, tehnician.

Probabil că ochiul versat al unui critic ar găsi cusururi și de regie, și de interpretare, și de decor. Căci, obiectiv, asemenea cusururi există. Dar ele sînt compensate din plin de dăruirea acestor oameni îndrăgostiți de teatru și practicîndu-l cu o pasiune plină de noblețe. Și tocmai asta șterge eventualele imperfecțiuni și creează acea neobișnuită comuniune dintre scenă și public bazată pe deplina sinceritate.

Scriem rindurile de față și pentru că, în acest oraș, care trăiește și respiră prin industria sa, ceva mai multă atenție acordată teatrului de amatori de oficialitate și de Uzină, iar da cu siguranță aripi din ce în ce mai puternice.

Fîndcă la Cugir, unde, ca să ajungi, trebuie să schimbi trei trenuri, și de unde toate drumurile se înfundă în munți, flacăra acestui entuziasm merită să fie întrefîinută.

T. Zamfir